

א. דודסון.

הפרעות בירושלים.

להם תביעות ומנוחה, שמעוררים ומשנים פקודות מאת הממשלה המרכזית. בושן עליהם איזו פוליטיקה מסוכמת שאין מחם הולמת, הדורשת מהם שימת לב מיוחדת והבנה יחידה; כמעט כל שנה הכובש עברה בסכסוכים בין הציונים ובין פקודי ארץ ישראל, האחרונים נוהגים והציונים משתדלים לפני הממשלה המרכזית ודוא במבולת. מוכן ממילא, שתפקידים עניינים את הציונים ואת שאיפותיהם ואת ההערכות בעניני ההנהלה המקומית, הברואים מעין שתי רשויות, ואין נוהגים להם להשתדל כמות נפשם.

אך הפוליטיקה העליונה לא משה של הפקודות המקומיות היא חיה, לה יש מבטים יחיד רחבים ושיאיות יותר כוללות. וכדי להשפיע על הפוליטיקה הואת ישנה תכולה ברוקת ומנוסה; עריבת פגורמים ופירושם הרשמי, כלומר, צאו וראו, לאן תוכל להוביל פוליטיקה ציונית. התמסרות, התרגנות מצד התושבים, התקוממות, שיש בה סכנה בעד היחידים עצמם, נוסח רגיל שנתקבל עוד בימי פליבה הרוסי ונשנה כמה פעמים. קצרי ראות חושבים שהמה מנצחים, אך הנסיון הראה שנצטווה כאלה תבוסות הם.

אינו יודעים עדין, אם הפוליטיקה המקומית מצאה לה חד בהחוגים המרכזיים, אם אפשר אפילו שתהיה לה השפעה כל שהיא. האויר עורנו מלא שקרים הבאים באופן רשמי ועוד לא נגלתה האמת בכל הקשה, כי האשמים עוד משתדלים לבסות את ערותם בעלי האנה של בריות קלוטות סן האויר. אם תענש הממשלה המרכזית את האשמים כדו רשעים, נדע וידע כל העולם כי דיות נקיות וזפות מפשע, ואם לא... אין אנתנו מעלים אפילו על דעתנו שתהיה כזאת.

פגורם בירושלים! והו מאורע הדורש נקם, אין אף יודוי אחד בכל העולם שלא ירתנו לשמך דבר כזה. ירושלים היא בירת עמנו כמו שזוהתה מלפנים, ועד היום תושביה רובם יהודים, עינו כל בני עמנו נמוות אליה, ואפילו אלה שאינם ציונים כלל, ונתנו עם האנושות האחד בחשבת נלחנתו, הנקודה האחת שמשלימה אותנו עם האנושות המשתחה ועם המצב תבוטחי. אם יבבה המאר האחרון הזה, הרבה החשבה אל קרן בערנו כי אם בעד כל העולם, ותגורמים לא ישפילו את רוחנו, כי אם אין אנתנו נקום עדין כדו להועיל לעצמנו עור יש בנו די כח בשביל להעיק לאהרם.

פגורם בירושלים! מנתנו כמאן לקלוט אל חוכו את שהו הכלים הנוראות האלה, אבל אמה הוא, אמת מרת, שאין לחכות עליה בשום אופן, אין ברנו עד עתה ידועות מפורטות אדוה כל המאורע, אך אלה שישנן דיות הן כדו לומר שהכל נעשה על פי הנחם המקובל ברוטה, בפולין וכו' לכל פרטיו ודקדקויו. ההנחם "היאשורת", שכל עוף פורח ידע אדוהתה ואין צורך לומר הפקודים העליונים וההתרגונים; מהאמת ועד הוירים בפני הארטימיסטיציה, וההושבת הרגילה, שאיחוו באמצעים והכל על מקומו יבוא בשלום; ההזהרות הרשמיות, שיש בהן יותר מעין קול קורא לפגורמים שאינה נוקפת אפילו באצבע כדו לעצור בהן ואורבא סמיעת פה ושם בשעת הכושר, ואך כאשר יבוא היחידים להגן על עצמם יעופו כדורים נגדם לשמו ולשפם של הסדרי ומשפער, כדו שידרעו שיש שזורים ולא איש כל הישר בעינו יעשה, אפילו מספר הימים היה כפי הנחם המקובל: שני ימים הרשו להכות ולכוו בשלשיו נתנו פקודה שיהדלו, ומכון שחדלו כהרף עין, ואחר כך הצנזורה, שאינה נחנת להודיע בפומבי, את האמת ומכסים אותה בכל האמצעים אפילו מרעת הקהל האנגלי, וכל הירועות שקבלו עד הנה בלונדון צריכות היו ללכת סחור סחור וידועה ישרה סאריץ ישראל עד היום הזה אין והירועות הרשמיות של רויטר משהדלות לתת המונה מוויפת מכל הנעשה: ריב לאומי, התרגנות התושבים נגד הציונות, דברו אפילו על אשמת היהודים, שהם היו המתנגלים הראשונים וכדומה, הכל כנחוג.

כל הניקם של ביה רבן יודע, אפילו על פי הדיועות המקומיות שישנן אצלנו, שכל המפורים הרשמיים הנמסרים על ידי רויטר שקרים פשוטים הם, ועוד זאת מכיון שמשקרים סימן מובהק הוא, שהארטימיסטיציה אשמה בכל. אך לפה לנו סימנים, אם האמת השפוטת כזורה למדי, זה הוא לא פגורם שעשורו ערבים, כי אם פגורם שנעשה על ידי ערבים כזורה ובמחשבה החלה, לנגד עינינו אמצעי מולישו רגול שמשתמשים בו הפקודים המקומיים כדו להגן על שאיפותיהם הם, כדי להשפיע על הממשלה המרכזית, לפגמים אפילו נגד דעתה של האחרונה.

המפסכולוגיה של כל פקיד, ובחוד בקולנוה רחוקה, שהו היא בכל עת ובכל מקום הוא אורב את הרגיל, את הפשוט, אינו הפך לספקן את הענינים, הוא אורב את המספעת, את ההנבעת, יבחרו אינו אורב אם יש לבאי בהם של התושבים, התרגונים התח פקודות, איזו מהלכים בין הגבורים כמנו, אם משניחים אחרי משעור, ומשתדלים להשיג פקודת מנוחה שעל גבות נגד רוצנו. כל הפקודים שהיו בארץ, מלכר אודים יוצאים סן הכלל, הם אנטי-ציונים לא משום פוליטיקה נבונה, כי אם משום הרחבת הדעת, משום שלות המוח, משום שאינם מכינים דבר בלתי רגיל ומסוכך, הדורש מהם כונה יחידה, המפריעה את מנוחתם בשעה שהם מעשנים את מקוריהם. כאשר יש לו, להפקיד, דבר עם הודים, והמנפנים או פלחים ערבים הכל הולך כסדר, אין שאלות ובטנות, הכל שקום, שלום ושלחה, ואם יתרחש אוה מאורע באוה כפר, שלוחים לשם איזו אנשי-חיל והכל נגמר כפי טוב. וכן היה במח הדבר בארץ ישראל, לולא היהודים היושבים בה וקצונים, שאינם מניחים את הפקוד להיות בעל-הבית נמור, שיש